

Falusi Márton

Költözködés

Egy ars poetica törmeléke

„Az irodalom – a gondolat – ma csakis a távolságra, a horizontra, az univerzumra, valamilyen tájra, helyre, fekvésre, útra, lakhelyre vonatkozó szavakkal fejezi ki magát: ezek naiv, de mégiscsak jellemző, *par excellence* alakzatok, ahol is a nyelv *széletterjed a térben*, méghozzá a célból, hogy maga a nyelvvé vált tér beszélve és írva legyen.“ (G. G.)

1.

Mit rólam tudsz, szekrényként félrehúztam,
figyelmedet csavarva, szórva szét.
Illetlenül megborzongatja ujjam
hideg sarkok penészfanszörzetét.

Nem venni észre, úgy van-e, nem úgy van
rendjén a könyv, falában drótkötés,
ahogy való. Hívhatsz hamis tanúnak,
ha átruházott birtokodba lépsz.

Fél lábbal itt, fél lábbal új lakásban
együtt halványult bőr- s tapétaszín.
Szomszédunk sincs, ki árnyról színre áthall

e mozdulatlanság furnérjain,
függöny se sejt, kipenderít, ha társad
tárulva örvénylik, beléd hasít.

FALUSI MÁRTON (1983) költő, a *Hitel* szépirodalmi szerkesztője. Legutóbbi verseskötete: *Albérleti fordulónap* (versek, 2013).

2.

Sokáig nézz, hogy eltűnjek, hogy átláss
csillagfején talált fogásokig.
Az új s a megszokott találkozásán
szimmetrikus penész virágozik.

Lehülő felszínét mind megcsodálják
dobozunknak, s kérdik, mi hány forint.
Mínusz röpköd, verdes hálósobánknaál,
kevés egy szimpla radiátor itt.

Előmerészkednek rejtett hibák,
viseljük kárukat, szedjük gyümölcsét:
húsz négyzetmétertöbblet nagy különbség;

társalgójából sok vitát kizárt,
a gyermekvállaláson eltűnődvén,
garzonkubusra osztott, régi ház.

3.

Csuszamlik lábázat, agyagtalajt
magyar szecesszió fog oly bravúrral,
hogy törzséből egyetlen ág se hajt,
mi árnyat vethet, évelőn lenyúlhat.

Örökpanorámánk éles kanyart
vesz, ködbe vész, olajra lép gyanútlan,
büdös határvadász poloskarajt
kapcsolt gerébtok karnisán vonultat.

Négy sarkát csípteti rád nappalink,
rád kulcsolódik és beléd fonódik;
mint régi nőm, gardróbban naftalin

irháját tartósítja: nem valódi,
ha érintem, tiéd már arca is
alakmásként a retrospekcióig.

4.

Vasúti tiszt, sofőr szolgálati
lakást áhítva házsorára vár,
zsánerszoborcsoport őrt állani
termett a buszgarázs homlokzatán.

Bevásárlóközpont fodrásza nyír
kékgalléros haját; az árszabás
hasonló: más divat diktál, aki
Budán merész, Zuglóban sarlatán.

Szálanként fürdik aszkorbinsavakban,
zselével is forgóm uralhatatlan.
Naponta nyomkodsز pattanást, előlről

kezdődő visszahízásom felőről,
s hogy folyton változik, mivé faraghatsz
erezve fára, pallérozva kőből.

5.

Mintázlak téged, mintázok belőled
helyettes próbabábut, forma vagy.
Tulajdonságokat tűheggyel öltve
hímzőcérnáig visszabontalak.

Határt szabok, hol éveket letöltesz,
ne légy se végtelen, se hontalan.
Végigkopogtatják vevőjelöltek
gipszkartonunk, frissen vakolt falak

csőhéjában fagy el szennyvízsugár.
Lakóhelyünk csak utcatábla, jelkép,
alakzatát vizsgálod Újbudán,

Zugló a vers egy részletében elvész,
az általánossághoz nem jut át –
eltájolódsz, hogy bennük megszeressél.